

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 14 lutego 2006 r.*

W sprawach połączonych T-376/05 i T-383/05

TEA-CEGOS, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

Services techniques globaux (STG) SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

reprezentowane przez adwokatów G. Vandersandena i L. Levi,

strona skarżąca w sprawie T-376/05,

GHK Consulting Ltd, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez adwokatów M. Dittmera i J.E. Svenssona,

strona skarżąca w sprawie T-383/05,

* Język postępowania: francuski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Wilderspina i G. Boudot, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji Komisji z dnia 12 października 2005 r. odrzucającej oferty przedstawione przez skarżące w ramach postępowania przetargowego o numerze referencyjnym „Europe-Aid/119860/C/SV/multi-Lot 7”, a po drugie, wszystkich innych decyzji podjętych przez Komisję w ramach tego samego zaproszenia do składania ofert w następstwie decyzji z dnia 12 października 2005 r.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i SS. Papasavvas, sędziowie,
sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 stycznia 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Udzielanie przez Komisję zamówień publicznych na usługi w ramach jej działań zewnętrznych podlega przepisom drugiej części tytułu IV rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), jak również przepisom drugiej części tytułu III rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, str. 1, zwanego dalej „zasadami wykonania”).

- 2 Zgodnie z art. 94 rozporządzenia finansowego powtórzonym w pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika po procedurach dotyczących zawierania umów finansowanych przez budżet ogólny Wspólnot Europejskich w ramach działań zewnętrznych (zwanego dalej „praktycznym przewodnikiem”):

„Zamówienia nie mogą zostać udzielone kandydatom lub oferentom, którzy w związku z procedurą przetargową:

- a) znajdują się w sytuacji konfliktu interesów;

b) są winni złożenia nieprawdziwych oświadczeń przy przedstawianiu informacji wymaganych przez zamawiającego jako warunek udziału w postępowaniu przetargowym lub też nie przedstawili tych informacji”.

3 Zgodnie z art. 146 ust. 3 zasad wykonania:

„Wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu i oferty, które nie spełniają wszystkich wymogów zasadniczych, wymienionych w dokumentach towarzyszących zaproszeniom do składania ofert, lub szczególnych wymagań w nich ustanowionych, są odrzucane.

Jednakże komitet oceniający może poprosić kandydatów lub oferentów o dostarczenie dodatkowych materiałów lub o objaśnienie dokumentów towarzyszących, złożonych w związku z kryteriami wyłączenia i kryteriami wyboru, w wyznaczonym terminie”.

4 Artykuł 13 ogłoszenia o zamówieniu opublikowanego w ramach postępowania przetargowego o numerze referencyjnym „EuropeAid/119860/C/SV/multi-Lot 7”, dotyczącego wielokrotnej umowy ramowej w sprawie rekrutacji na krótki okres ekspertów odpowiedzialnych za pomoc techniczną na rzecz krajów trzecich korzystających z pomocy zewnętrznej (zwanego dalej „przetargiem”) stanowił, że osoby fizyczne lub prawne (w tym osoby prawne należące do tego samego zgrupowania prawnego) mogą przedstawić wyłącznie jeden wniosek niezależnie od formy ich udziału (jako indywidualna jednostka prawna, lider kilku przedsiębiorstw lub partner w ramach zgłaszającego się zgrupowania). W razie gdyby osoba fizyczna lub prawna (w tym osoby prawne należące do tego samego zgrupowania prawnego) przedstawiła więcej niż jeden wniosek, wszystkie wnioski, w których osoba ta uczestniczy (i osoby prawne będące członkami tego samego zgrupowania prawnego), zostaną wyłączone.

- 5 W formularzu oświadczenia, który musieli wypełnić kandydaci i oferenci, przewidziano w szczególności ciążący na nich obowiązek wskazania, czy należą, czy też nie do „grupy lub sieci”.

- 6 Artykuł 14 instrukcji dla oferentów precyzował, że każdy wybrany oferent zostanie o tym poinformowany na piśmie. Stanowił on ponadto, że przed podpisaniem przez instytucję zamawiającą umowy ramowej z wybranym oferentem musi on przedstawić dodatkowe dokumenty w celu wykazania prawdziwości swych oświadczeń. Jeśli oferent nie był w stanie przedstawić wymaganych dokumentów w terminie piętnastu dni kalendarzowych od notyfikacji udzielenia zamówienia lub jeśli zostanie ujawnione, że przedstawił nieprawdziwe informacje, przewidziano, że zostanie stwierdzona nieważność udzielenia zamówienia. W takim przypadku instytucja zamawiająca może przyznać umowę ramową innemu oferentowi lub anulować postępowanie przetargowe.

- 7 Artykuł 16 instrukcji dla oferentów przewidywał, że oferenci, którzy uważają się za poszkodowanych w wyniku błędu lub nieprawidłowości w postępowaniu przetargowym, mogą wnieść odwołanie, na które właściwe władze powinny odpowiedzieć w ciągu 90 dni.

Okoliczności powstania sporu

- 8 Ogłoszeniem o zamówieniu z dnia 9 lipca 2004 r. opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2004, S 132) Komisja wszczęła procedurę przetargową.

- 9 Konsorcjum TEA-CEGOS (zwane dalej „TEA-CEGOS Consortium”) wyraziło chęć udziału w przetargu. TEA-CEGOS SA została wybrana liderem konsorcjum dla celów udziału w omawianym postępowaniu przetargowym. Services techniques globaux (STG) SA jest również członkiem TEA-CEGOS Consortium i świadczy na jego rzecz usługi w zakresie zarządzania technicznego i finansowego.
- 10 W toku przedstawiania wniosków i zgodnie z wymogami ogłoszenia o zamówieniu różni członkowie TEA-CEGOS Consortium złożyli oświadczenia, zgodnie z którymi nie mają do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia wskazanym w pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika. W dniu 18 sierpnia 2004 r. Danish Institute for Human Rights (zwany dalej „DIHR”), członek TEA-CEGOS Consortium, przedstawił Komisji dokument, w którym wskazał, że DIHR ma swą własną radę administracyjną, lecz jest częścią większej struktury w postaci Danish Centre for International Studies and Human Rights (zwanego dalej „Centrum”), a jego partnerem jest Danish Institute for International Studies (zwany dalej „DIIS”), utworzony na podstawie przepisów ustawy duńskiej z dnia 6 czerwca 2002 r., którą utworzono również Centrum oraz DIHR.
- 11 GHK Consulting Ltd, spółka prawa angielskiego, jest częścią konsorcjum grupującego różne jednostki (zwanego dalej „GHK Consortium”), w tym DIIS. GHK Consulting poprzez swój oddział GHK International Ltd została wybrana liderem GHK Consortium dla celów postępowania przetargowego. W dniu 29 września 2004 r. podczas przedstawiania wniosków DIIS oświadczył, że nie należy do grupy ani sieci.
- 12 Pismami z dnia 17 grudnia 2004 r. i 31 grudnia 2004 r. TEA-CEGOS Consortium zostało zaproszone do złożenia oferty na część nr 7. Na tym etapie postępowania przetargowego DIHR ponownie wskazał, że stanowi część większej struktury w postaci Centrum, w skład którego wchodził inny instytut — DIIS. GHK Consortium zostało również dopuszczone do przedstawienia oferty odnośnie do części nr 7.

- 13 Pismami z dnia 20 maja 2005 r. TEA-CEGOS i GHK International zostały poinformowane, że oferty konsorcjów, do których należały, zostały wybrane dla części nr 7. Pisma te precyzowały, że umowy zostaną przesłane konsorcjom do podpisu pod warunkiem, że nie mają do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia przewidzianym w pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika. Skarżące przekazały Komisji dokumenty, które w ich ocenie były istotne w tym zakresie.

- 14 Faksem z dnia 22 czerwca 2005 r. Komisja zwróciła się do TEA-CEGOS o wyjaśnienie związku łączącego DIHR z Centrum, jak również ewentualnej autonomii wobec tego ostatniego, i zażądała również od GHK International przedstawienia wyjaśnień co do statusu prawnego DIIS.

- 15 W dniu 23 czerwca 2005 r. TEA-CEGOS Consortium skierowało do Komisji pismo DIHR wyjaśniające sposób jego funkcjonowania. W dniu 24 czerwca 2005 r. GHK International przekazała do Komisji faksem wyjaśnienia dotyczące DIIS.

- 16 Odpowiadając na nowe pytanie Komisji przedstawione drogą telefoniczną w dniu 27 czerwca 2005 r. i zmierzające do uzyskania dodatkowych wyjaśnień, TEA-CEGOS Consortium przesłało tego samego dnia egzemplarz ustawy duńskiej z dnia 6 czerwca 2002 r. powołującej Centrum oraz memorandum wskazujące istotne postanowienia rzeczonyj ustawy oraz związek pomiędzy Centrum i DIHR, jak również pismo szefa administracji Centrum.

- 17 W dniu 14 lipca 2005 r. TEA-CEGOS Consortium przekazało również Komisji oświadczenie duńskiego ministerstwa spraw zagranicznych potwierdzające, że DIHR i DIIS są autonomicznymi jednostkami w ramach Centrum.

- 18 Pismami z dnia 18 lipca 2005 r. (zwanymi dalej „decyzjami z dnia 18 lipca 2005 r.”) Komisja poinformowała TEA-CEGOS Consortium i GHK Consortium, że jej decyzje o wybraniu ich ofert zostały oparte na nieprawidłowych informacjach, które przedstawiono jej w toku postępowania przetargowego, oraz że w świetle nowych okoliczności ich wnioski i oferty muszą zostać odrzucone.
- 19 W dniu 22 i 25 lipca 2005 r. TEA-CEGOS Consortium podniosło przed Komisją, że DIHR i DIIS nie mogą być uważane za stanowiące część tego samego zgrupowania prawnego w rozumieniu art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, przypominając, że na początku postępowania przetargowego wskazało przynależność DIHR do Centrum. W dniu 27 lipca 2005 r. Komisja potwierdziła odbiór pisma z dnia 22 lipca, stwierdzając, że jego treść zostanie poddana dokładnej ocenie.
- 20 W dniu 25 lipca 2005 r. opublikowana na stronie EuropeAid lista oferentów wybranych dla części nr 7 została zmieniona w ten sposób, że usunięto z niej wspomniane dwa konsorcja.
- 21 W dniu 8 września 2005 r. TEA-CEGOS i STG wystąpiły do Komisji, podnosząc bezprawność, którą ich zdaniem dotknięte były decyzje z dnia 18 lipca 2005 r., i wzywając Komisję do ponownego rozpatrzenia sprawy w jak najkrótszym terminie. Pismem z dnia 13 września 2005 r. Komisja odpowiedziała, że jest w trakcie ponownego rozpoznawania sprawy i że zwróciła się do Centrum z szeregiem pytań oraz żądaniem przedstawienia dokumentów na potwierdzenie przedstawionych przez nie odpowiedzi.
- 22 W dniu 14 września 2005 r. TEA-CEGOS i STG potwierdziły pragnienie uzyskania szybkiej odpowiedzi co do ostatecznego stanowiska Komisji. W dniu 21 września 2005 r. Komisja poinformowała je, że w celu wydania decyzji kończącej

postępowanie oczekuje na pewne dodatkowe wyjaśnienia Centrum oraz że niezwłocznie powiadomi je o podjętej decyzji.

- 23 Pismem z dnia 23 września 2005 r. i faksem z dnia 26 września 2005 r. Centrum udzieliło odpowiedzi na pytania Komisji, przesyłając jej również szereg dokumentów na poparcie swych odpowiedzi. W dniu 26 września 2005 r. GHK International przesłała Komisji pismo na poparcie odpowiedzi przedstawionych przez Centrum.
- 24 W dniu 27 września 2005 r. oraz 5 października 2005 r. TEA-CEGOS i STG przesłały do Komisji dwa pisma, w których wskazano niezależny charakter tych dwóch instytucji. Podkreśliły one w tych pismach okoliczność, że wyłączne podstawy cofnięcia decyzji o udzieleniu zamówień były wskazane w art. 14 instrukcji dla oferentów, który odsyłał do pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika. Dodały one, że TEA-CEGOS Consortium nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek zaniechanie udzielenia informacji ani też nie przedstawiło błędnych informacji.
- 25 W dniu 11 października 2005 r. TEA-CEGOS i STG wystąpiły do Komisji z pytaniem, czy zajęła ostateczne stanowisko w przedmiocie postępowania przetargowego, zwracając się do niej z prośbą o niezawieranie umów równoległe z podejmowanymi decyzjami o udzieleniu zamówień. Komisja poinformowała je, że jest w trakcie podejmowania decyzji.
- 26 Dwiema decyzjami przesłanymi w dniu 12 października 2005 r. do TEA-CEGOS Consortium i GHK Consortium (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami”) Komisja utrzymała w mocy decyzje z dnia 18 lipca 2005 r. i odrzuciła oferty rzeczonych konsorcjów.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 27 W dniu 13 października 2005 r. TEA-CEGOS i STG wniosły do Sądu skargę w sprawie T-376/05.
- 28 Odrębnym pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 14 października 2005 r. TEA-CEGOS i STG przedstawiły wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zmierzający do zawieszenia wykonania zarówno decyzji zaskarżonej w tej sprawie, jak również wszystkich innych decyzji podjętych przez Komisję w ramach tego postępowania przetargowego w następstwie rzeczonyj decyzji. Postanowieniem z dnia 14 października 2005 r. prezes Sądu zarządził zawieszenie przez Komisję postępowania przetargowego o numerze referencyjnym „Europe-Aid/119860/C/SV/multi-Lot 7” do czasu wydania postanowienia ostatecznie rozstrzygającego w przedmiocie środków tymczasowych. Ze względu na porozumienie zawarte między stronami w dniu 26 października 2005 r., w świetle propozycji ugody przedstawionej przez sędziego wyznaczonego do rozpatrzenia wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, ww. postanowienie z dnia 14 października 2005 r. zostało uchylone postanowieniem prezesa Sądu z dnia 13 grudnia 2005 r. Na mocy postanowienia prezesa Sądu z dnia 11 stycznia 2006 r. wniosek TEA-CEGOS i STG w przedmiocie środka tymczasowego został wykreślony z rejestru Sądu z zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 29 W dniu 20 października 2005 r. GHK Consulting wniosła do Sądu skargę w sprawie T-383/05, składając wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu Sądu. W dniu 7 listopada Komisja poinformowała, że zgadza się z tym wnioskiem.
- 30 Odrębnym pismem wniesionym do Sądu w dniu 20 października 2005 r. GHK Consulting przedstawiła wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zmierzający do zawieszenia wykonania decyzji w tej sprawie i wszelkich następujących po niej decyzji dotyczących innych oferentów oraz o zastosowanie przez Sąd środków

tymczasowych w celu zawieszenia skutków tych decyzji. Pismem wniesionym do Sądu w dniu 16 grudnia 2005 r. GHK Consulting powiadomiła Sąd zgodnie z art. 99 regulaminu o cofnięciu swego wniosku o zastosowanie środka tymczasowego. Na mocy postanowienia prezesa Sądu z dnia 11 stycznia 2006 r. wniosek GHK Consulting o zastosowanie środka tymczasowego został wykreślony z rejestru Sądu z zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

- 31 Pismem wniesionym do sekretariatu Sądu w dniu 20 października 2005 r. GHK Consulting przedstawiła wniosek o połączenie spraw T-376/05 i T-383/05. Zarówno Komisja, jak i TEA-CEGOS i STG poinformowały odpowiednio w dniu 28 października 2005 r. i w dniu 8 listopada 2005 r., że nie wnoszą zastrzeżeń w tym zakresie.
- 32 Pismem wniesionym do sekretariatu Sądu w dniu 31 października 2005 r. GHK Consulting wystąpiła o zmianę języka postępowania na francuski, zastrzegając sobie prawo do używania w razie potrzeby języka angielskiego w ramach procedury pisemnej i ustnej. W dniu 7 listopada 2005 r. Komisja poinformowała, że nie wnosi zastrzeżeń w przedmiocie zaproponowanej zmiany języka postępowania.
- 33 Pismem wniesionym do sekretariatu Sądu w dniu 3 listopada 2005 r. TEA-CEGOS, STG i GHK Consulting wystąpiły z wnioskiem o umożliwienie im załączenia do akt sprawy w ramach głównej skargi dokumentów, których przedstawienia zażądał prezes Sądu podczas posiedzenia dotyczącego środków tymczasowych. W dniu 4 listopada 2005 r. prezes drugiej izby Sądu uwzględnił ten wniosek pod warunkiem, że dokumenty te zostaną przesłane do sekretariatu Sądu w języku angielskim najpóźniej w dniu 1 grudnia 2005 r.
- 34 W dniu 8 listopada 2005 r. druga izba Sądu postanowiła rozpoznać sprawę T-383/05 w trybie przyspieszonym oraz zmienić język postępowania zgodnie z wnioskiem GHK Consulting.

- 35 Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 10 listopada 2005 r. sprawy T-376/05 i T-383/05 zostały połączone dla celów procedury pisemnej, procedury ustnej oraz wydania wyroku.
- 36 Pismem wniesionym do Sądu w dniu 30 listopada 2005 r. Komisja wniosła o rozpoznanie sprawy T-376/05 w trybie przyspieszonym przewidzianym w art. 76a regulaminu. W dniu 1 grudnia 2005 r. TEA-CEGOS i STG poinformowały, że zgadzają się z tym wnioskiem. W dniu 6 grudnia 2005 r. druga izba Sądu postanowiła rozpoznać sprawę T-376/05 w trybie przyspieszonym.
- 37 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił o otwarciu procedury ustnej. Wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu zadane na rozprawie w dniu 12 stycznia 2006 r.
- 38 Skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji,

 - stwierdzenie nieważności wszelkich innych decyzji podjętych przez Komisję w ramach przetargu w następstwie zaskarżonych decyzji,

 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

39 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skarg,

- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 40 Skarżące w sprawie T-376/05 podnoszą cztery zarzuty na poparcie swej skargi. W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 13 ogłoszenia o zamówieniu oraz art. 14 instrukcji dla oferentów. W zarzucie drugim skarżące twierdzą, że Komisja uchybiła swym zobowiązaniom w zakresie przedstawienia uzasadnienia oraz zasadzie pewności prawa, jak również dopuściła się oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i uchybiła obowiązkowi staranności. Wreszcie, w ramach zarzutu czwartego skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań. Ponieważ zarzut drugi ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie pozostałych zarzutów, należy go rozpatrzyć w pierwszej kolejności.
- 41 Skarżąca w sprawie T-383/05 podnosi jeden zarzut oparty na naruszeniu, którego dopuszczono się przy stosowaniu art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, który to zarzut zostanie również rozpatrzony w ramach wspomnianego powyżej zarzutu drugiego.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu obowiązku przedstawienia uzasadnienia, oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu zasady pewności prawa

Argumenty stron

42 TEA-CEGOS i STG podkreślają, że art. 13 ogłoszenia o zamówieniu wyłącza wnioski „osób fizycznych i prawnych”, które przedstawiają więcej ofert w ramach tej samej części zamówienia, w tym „osoby prawne należące do tego samego zgrupowania prawnego”. Jednakże ani prawo wspólnotowe, ani dokumenty dostarczone w ramach przetargu nie zawierają żadnej definicji pojęcia „zgrupowania prawnego”. Wobec braku takiej definicji GHK Consulting twierdzi, że przewidziane w art. 13 ogłoszenia o zamówieniu wyłączenie oferty mogło mieć miejsce wyłącznie w sytuacji, gdy jednostki należą do tej samej grupy, to znaczy, gdy są kontrolowane przez wspólną spółkę dominującą lub gdy kontrolują się wzajemnie. GHK Consulting podnosi, że w niniejszej sprawie DIHR i DIIS są niezależne, mają własne statuty i każdy z nich realizuje własne cele, podczas gdy Centrum zostało powołane w celu ułatwienia obsługi administracyjnej obu instytucji. Wspólne jest wyłącznie zarządzanie ich służbami administracyjnymi, przy czym Centrum zarządza nimi za wynagrodzeniem. Ponadto TEA-CEGOS i STG podnoszą, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, nie uwzględniając okoliczności, że każdy z instytucji ma własny majątek.

43 TEA-CEGOS i STG twierdzą, że Komisja dokonała zmiany swej wykładni pojęcia „zgrupowania prawnego”, gdyż w decyzjach z dnia 18 lipca 2005 r. po raz pierwszy oświadczyła, że kryterium niezależności było już bez znaczenia i wystarczyło, by DIHR stanowił strukturalnie część Centrum, które to stanowisko potwierdziła w zaskarżonych decyzjach, naruszając w ten sposób zasadę pewności prawa.

44 TEA-CEGOS i STG przypominają, że celem realizowanym przez art. 13 ogłoszenia o zamówieniu jest unikanie konfliktów interesów między podmiotami, które bezpośrednio lub pośrednio mogłyby wielokrotnie ubiegać się o to samo zamówienie i znaleźć się w ten sposób w sytuacji konkurencji w zakresie umowy ramowej lub w konsekwencji w zakresie umów szczególnych. Zatem jeśli DIHR i DIIS nie byłyby niezależne od Centrum i musiały korzystać z wcześniejszej zgody Centrum na zawarcie umowy, mógłby powstać między nimi konflikt interesów. TEA-CEGOS i STG twierdzą, że w niniejszej sprawie działania każdej z jednostek mogły być przypisane tylko jej, a nie innym, tak że Centrum i dwa wskazane instytucje nie mogły stanowić jednej jednostki gospodarczej (wyrok Sądu z dnia 15 września 2005 r. w sprawie T-325/01 DaimlerChrysler przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3319, pkt 218 i 219). Komisja nie mogła zatem twierdzić — jak uczyniła to w niniejszej sprawie — że przynależność dwóch instytucji do Centrum stanowi przeszkodę w rzeczywistej konkurencji między nimi w zakresie realizacji umowy ramowej. TEA-CEGOS i STG są zdania, że w razie gdyby analiza konfliktu interesów nie była wymagana przez postanowienia art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, należałoby stwierdzić, iż artykuł ten jest oczywiście dysproporcjonalny i nieodpowiedni w stosunku do realizowanego przezeń celu, którym jest niedopuszczenie do konfliktu interesów między oferentami.

45 Komisja przyznaje, że w art. 13 ogłoszenia o zamówieniu brak jest definicji pojęcia „zgrupowanie prawne”. Jednakże pojęcie to ma charakter ogólny i pozwala objąć różnorodne sytuacje, podczas gdy dla celów rozstrzygnięcia o istnieniu zgrupowania prawnego Komisja dokonuje oceny in concreto. Przypomina ona, że art. 13 ogłoszenia o zamówieniu powtarza brzmienie bardziej ogólnego przepisu rozporządzenia finansowego, to jest art. 94 tego rozporządzenia, który wyraźnie przewiduje wyłączenie kandydatów, którzy znajdują się w sytuacji konfliktu interesów. W niniejszej sprawie Komisja podnosi, że przynależność dwóch instytucji do Centrum utrudnia rzeczywistą konkurencję między nimi, ponieważ dziedziny ich specjalistycznej wiedzy są zbliżone, a zakres ich kompetencji może się pokrywać. Ponadto art. 13 jest zdaniem Komisji wystarczająco jasny w zakresie, w jakim zakazuje przynależności do tego samego zgrupowania prawnego, wprowadzając tym samym kryterium strukturalne.

46 Co się tyczy zarzutów skarżących opartych na naruszeniu zasady pewności prawa i naruszeniu obowiązku uzasadnienia, Komisja jest zdania, że są one bezzasadne.

Ocena Sądu

- 47 W pierwszej kolejności, odnośnie do części zarzutu dotyczącej braku uzasadnienia należy stwierdzić, że powody, dla których Komisja odrzuciła oferty skarżących, zostały wyraźnie przedstawione w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji.
- 48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zakres obowiązku uzasadnienia zależy od charakteru spornego aktu i kontekstu, w którym jest on przyjmowany. Uzasadnienie musi jasno i jednoznacznie przedstawiać rozumowanie instytucji w sposób, który z jednej strony pozwala zainteresowanym na zapoznanie się z motywami przyjętego środka, umożliwiając obronę ich uprawnień oraz weryfikację zasadności decyzji, a z drugiej strony pozwala na dokonanie kontroli jego legalności przez sąd wspólnotowy (wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-350/88 Delacre i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-395, pkt 15 i 16 oraz wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-217/01 Forum des migrants przeciwko Komisji, Rec. str. II-1563, pkt 68).
- 49 W niniejszej sprawie zaskarżone decyzje wskazywały wyraźnie, że oferty dwóch konsorcjów naruszały art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, jako że DIIS i DIHR należały do tego samego zgrupowania prawnego, przy czym okoliczności, które pozwoliły Komisji na dokonanie tego ustalenia, zostały między innymi wskazane w rzeczonych decyzjach. Należy ponadto podkreślić, że zaskarżone decyzje zostały przyjęte w następstwie dokonania przez Komisję ponownej dokładnej oceny po wydaniu decyzji z dnia 18 lipca 2005 r. i po wysłuchaniu skarżących. Skarżącym znane były zatem pytania Komisji w przedmiocie natury powiązań między dwoma instytucjami a Centrum. W tych okolicznościach nie można przychylić się do tej części zarzutu.
- 50 Co się tyczy w drugiej kolejności części zarzutu opartej na oczywistym błędzie w ocenie, którym miałyby być dotknięte zaskarżone decyzje, należy przypomnieć, że Komisja dysponuje znaczną swobodą uznania w zakresie okoliczności, które należy

uwzględnić przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu zamówienia w trybie przetargu, oraz że Sąd musi ograniczyć się do kontroli poszanowania przepisów proceduralnych, uzasadnienia, materialnej prawidłowości ustaleń dotyczących okoliczności faktycznych, braku oczywistych błędów w ocenie oraz nadużycia władzy (wyroki Sądu: z dnia 24 lutego 2000 r. w sprawie T-145/98 ADT Projekt przeciwko Komisji, Rec. str. II-387, pkt 147 oraz z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie T-169/00 Esedra przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 95).

- 51 Sąd stwierdza, że art. 13 ogłoszenia o zamówieniu zabraniał jednostkom należącym do tego samego zgrupowania prawnego uczestnictwa w tych samych przetargach, na przykład jako członkowie konsorcjów, w celu uniknięcia ryzyka konfliktu interesów lub zakłócenia konkurencji między oferentami. W świetle tego zakazu poszanowanie art. 13 ogłoszenia o zamówieniu jest warunkiem ważności oferty, przy czym Komisja dysponuje znaczną swobodą uznania co do treści i wykonania reguł mających zastosowanie do udzielenia zamówienia w trybie przetargu. Zatem również w razie stwierdzenia naruszenia tego przepisu dopiero na zaawansowanym etapie postępowania przetargowego artykuł ten ma zastosowanie.
- 52 Uwzględniając te rozważania, należy ustalić w niniejszej sprawie, czy Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że DIIS i DIHR należą do tego samego zgrupowania prawnego. W tym celu należy przypomnieć, że z braku legalnej lub wypracowanej przez orzecznictwo definicji pojęcia zgrupowania prawnego, która określałaby kryteria takiego zgrupowania, Komisja była zobowiązana przy ustalaniu, czy wystąpiły przesłanki zastosowania art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, do dokonania indywidualnej oceny, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności.
- 53 Zatem w celu ustalenia w niniejszym sporze istnienia zgrupowania prawnego Komisja powinna była ustalić, czy omawiane jednostki były strukturalnie powiązane z Centrum, która to okoliczność mogła prowadzić do groźby konfliktu interesów lub zakłócenia konkurencji między oferentami, podczas gdy inne czynniki takie jak te,

które mają wpływ na stopień niezależności tych jednostek i określane przez strony jako „kryterium funkcjonalne”, mogły jednakże przemawiać na korzyść analizy powiązań strukturalnych.

- 54 Z zaskarżonych decyzji wynika, że w niniejszej sprawie Komisja stwierdziła, że DIIS i DIHR prawnie stanowiły część Centrum i należały zatem do tej samej struktury. Na podstawie duńskiej ustawy z dnia 6 czerwca 2002 r., statutu Centrum i statutów omawianych dwóch instytutów Komisja doszła do wniosku, że DIIS i DIHR nie były odrębnymi od Centrum osobami prawnymi, i stwierdziła, że Centrum zapewniało w szczególności wspólną administrację obu instytutów, które ponadto były reprezentowane w radzie administracyjnej Centrum.
- 55 Co się tyczy w pierwszej kolejności przynależności strukturalnej dwóch instytutów do Centrum, z akt sprawy, a konkretnie z działu 1 rozdziału 2 statutu Centrum wynika, że składają się na nie dwie autonomiczne jednostki: DIIS i DIHR, przy czym oba instytuty oraz Centrum dzielą te same pomieszczenia.
- 56 Gdy chodzi o administrację obu instytutów, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi przez Komisję w zaskarżonych decyzjach, art. 2 statutu Centrum stanowi, że Centrum „zapewnia wspólną obsługę administracyjną obu instytutów w zakresie finansów, zasobów ludzkich, administracji, wspólnych służb oraz wspólnej biblioteki obu instytutów”. Tak więc obsługa administracyjna, taka jak wypłata wynagrodzeń, zarządzanie fakturowaniem, jest zapewniona przez Centrum, które otrzymuje od obu instytutów wynagrodzenie za świadczone usługi, będąc również odpowiedzialne za przyjmowanie płatności dokonywanych na rzecz instytutów.
- 57 Ponadto, jak Komisja również stwierdziła w zaskarżonych decyzjach, istnieje powiązanie pomiędzy instytutami a radą administracyjną Centrum, jako że pewni członkowie Centrum są desygnowani przez DIIS i DIHR (dział 5 rozdział 3 duńskiej ustawy z dnia 6 czerwca 2002 r.). Zatem na tym wysokim szczeblu w strukturze

może mieć miejsce wymiana poglądów dotyczących strategii handlowych obu instytutów. Z akt sprawy wynika również, że powiązanie jest wzmocnione przez okoliczność, iż rada administracyjna Centrum omawia prognozy operacyjne obu instytutów.

- 58 W świetle powyższego oba instytuty muszą zostać uznane za stanowiące strukturalnie część tego samego zgrupowania prawnego. Zatem Komisja nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stosując art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, gdyż ta przynależność strukturalna stanowiła wystarczającą wskazówkę zagrożenia zakłóceniem konkurencji między oferentami, a nawet konfliktu interesów między nimi. Należy ponadto stwierdzić, że uwzględnienie okoliczności stanowiących kryterium funkcjonalne nie podważa oceny Komisji w tym zakresie.
- 59 Co się tyczy, w drugiej kolejności, kryterium funkcjonalnego, to jest niezależności instytutów od Centrum, Sąd stwierdza, że autonomia finansowa instytutów jest relatywnie ograniczona przez wpływ Centrum. Jak wynika bowiem z akt sprawy, DIIS i DIHR są częściowo finansowane z funduszy publicznych przyznawanych Centrum, które musi dokonać ich rozdziału w proporcji 80% na rzecz DIIS i 20% na rzecz DIHR. Ponadto zgodnie z art. 4 i 15 statutu DIIS „znajduje się [on] pod auspicjami [Centrum]”, jak również „[r]achunki instytutu jako jednostki [Centrum] są kontrolowane przez »Rigsrevisor«”. Rachunki DIHR musiały być również zatwierdzane przez radę administracyjną Centrum.
- 60 Co się tyczy autonomii instytutów w zakresie podejmowanych decyzji, skarżące podkreślają okoliczność, że rady administracyjne instytutów są niezależne od Centrum. Twierdzenie to nie jest jednak wystarczające, by podważyć stwierdzenie, w świetle którego DIIS i DIHR należą do tego samego zgrupowania prawnego, gdyż przynależność ta nie wyklucza konieczności autonomii decyzyjnej różnych jednostek prawnych współistniejących w ramach tego samego zgrupowania.

- 61 Odnosnie do argumentu skarżących, w świetle którego Komisja nie uwzględniła okoliczności, że instytuty miały odrębny majątek, Sąd stwierdza, że skarżące nie były w stanie przedstawić dowodów wskazujących, że Komisja niesłusznie stwierdziła w zaskarżonych decyzjach, iż aktywa instytutów należały do Centrum. Ponadto okoliczność, że Komisja stwierdziła, iż instytuty są pozbawione osobowości prawnej, nie stanowi oczywistego błędu w ocenie prowadzącego do błędnego zastosowania art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. Po pierwsze bowiem należy stwierdzić, że zaskarżone decyzje nie są oparte na braku osobowości prawnej, ponieważ okoliczność ta nie została w nich wspomniana. Po drugie — jak prawidłowo wykazała Komisja w swych uwagach na piśmie — zakładając, że instytuty miałyby odrębną osobowość prawną, przynależność DIIS i DIHR do Centrum uzasadnia zastosowanie art. 13 ogłoszenia o zamówieniu.
- 62 Zatem Komisja nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, opierając się zasadniczo na kryterium strukturalnym. Okoliczność, że mogła ona w pierwszej kolejności zażądać informacji dotyczących kryterium funkcjonalnego, by następnie zastosować kryterium strukturalne, nie może zmienić tego stwierdzenia, jako że przed zastosowaniem art. 13 ogłoszenia o zamówieniu Komisja dokonała dokładnej analizy okoliczności niniejszej sprawy.
- 63 Zatem część zarzutu, w świetle którego przyjmując kryterium strukturalne, Komisja naruszyła zasadę pewności prawa, jest bezzasadna. Ponadto usunięcie art. 13 ogłoszenia o zamówieniu z późniejszych ogłoszeń w sprawie zaproszenia do składania ofert nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszego sporu, ponieważ legalność aktu podlega ocenie w świetle okoliczności faktycznych i prawnych, które wystąpiły w dniu jego ustanowienia (wyroki Trybunału: z dnia 7 lutego 1979 r. w sprawach połączonych 15/76 i 16/76 Francja przeciwko Komisji, Rec. str. 321, pkt 7 oraz z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-449/98 P IECC przeciwko Komisji, Rec. str. I-3875, pkt 87; wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawach połączonych T-177/94 i T-377/94 Altmann i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2041, pkt 119).

- 64 Co się tyczy zarzucanego dysproporcjonalnego i nieodpowiedniego charakteru art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, skarżące wskazały w czasie rozprawy, że zakres stosowania art. 13 ogłoszenia o zamówieniu był zbyt szeroki i mógł obejmować sytuacje, w których żaden konflikt interesów nie wynikał z przynależności strukturalnej. W tym zakresie należy stwierdzić, że uwzględniając znaczną swobodę uznania, jaką dysponuje Komisja, oraz potrzebę uprzedniego określenia w ogłoszeniu o zamówieniu jasnych i spójnych reguł, Komisja nie przekroczyła w oczywisty sposób swych uprawnień, decydując o treści art. 13 ogłoszenia o zamówieniu i stosując go do ofert skarżących. W szczególności nie przekroczyła ona granic swych uprawnień, stanowiąc w rzeczonym art. 13, że przynależność podmiotów prawnych do tego samego zgrupowania prawnego prowadzi do ich wyłączenia z przetargu.
- 65 Sąd stwierdza ponadto, że w wyroku z dnia 3 marca 2005 r. w sprawach połączonych C-21/03 i C-34/03 *Fabricom* (Rec. str. I-1559, pkt 36) Trybunał uznał, że kandydat lub oferent nie może zostać automatycznie wyłączony z procedury przetargowej, jeśli nie miał możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie podstaw powołanych na uzasadnienie takiego wyłączenia.
- 66 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie, korzystając ze znacznej swobody uznania, Komisja pozwoliła skarżącym na szczegółowe i wielokrotne wyjaśnienie powiązania między dwoma instytutami i Centrum, zanim stwierdziła przynależność strukturalną obu instytutów do tego samego zgrupowania prawnego i zastosowała art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. Zatem decyzja w przedmiocie ostatecznego wyłączenia skarżących z postępowania przetargowego została podjęta po umożliwieniu im przedstawienia ich stanowiska co do powiązań między DIIS i DIHR. W konsekwencji Komisja nie zastosowała w sposób automatyczny postanowień art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. Okoliczności niniejszej sprawy różnią się zatem od okoliczności sprawy, w której wydano ww. wyrok w sprawie *Fabricom*. Zatem argument skarżących co do dysproporcjonalnego i nieodpowiedniego charakteru art. 13 ogłoszenia o zamówieniu należy oddalić.

- 67 W świetle powyższego, w odniesieniu do strukturalnej przynależności DIIS i DIHR do Centrum Komisja nie dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i nie naruszyła zasady pewności prawa, stwierdzając, że oba instytuty były częścią tego samego zgrupowania prawnego, i stosując art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. Zatem zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 13 ogłoszenia o zamówieniu i art. 14 instrukcji dla oferentów

Argumenty stron

- 68 TEA-CEGOS i STG przypominają, że w świetle art. 14 instrukcji dla oferentów podpisanie umowy ramowej było uzależnione od dostarczenia dodatkowych dokumentów mających wykazać prawidłowość oświadczeń złożonych przez oferenta w toku postępowania przetargowego. Zatem stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia musiało nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy wybrany oferent nie był w stanie przedstawić rzeczonych dokumentów lub udzielił błędnych informacji w toku postępowania przetargowego.
- 69 Podkreślają one, że w niniejszej sprawie TEA-CEGOS Consortium po pierwsze zgodnie z żądaniem sformułowanym w piśmie z dnia 20 maja 2005 r. (zob. pkt 13 powyżej) przekazało wymagane dokumenty w terminie piętnastu dni kalendarzowych, a po drugie nie udzieliło nieprawdziwych informacji, gdyż przynależność DIHR do Centrum została wskazana już przy złożeniu wniosku. W konsekwencji TEA-CEGOS i STG podnoszą, że wymagane dowody zostały należycie przedstawione zgodnie z art. 14 instrukcji dla oferentów. Ponadto TEA-CEGOS i STG twierdzą, że art. 13 ogłoszenia o zamówieniu nie mógł być stosowany po podjęciu decyzji o udzieleniu zamówienia. Jedynymi podstawami cofnięcia decyzji o udzieleniu zamówienia były podstawy wskazane w art. 14 instrukcji dla oferentów, które odsyłają do pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika.

70 Komisja nie zgadza się z argumentami przedstawionymi przez skarżące. Jej zdaniem pism z dnia 20 maja 2005 r. nie należy utożsamiać z decyzjami udzielającymi skarżącym w sposób ostateczny zamówienia, ponieważ uzależniały one udzielenie zamówienia od dostarczenia dokumentów świadczących o tym, że skarżące nie znajdowały się w sytuacji odpowiadającej podstawom wyłączenia. Komisja uważa, że przedstawione dokumenty wskazują na niezastosowanie się przez skarżące do art. 13 ogłoszenia o zamówieniu.

Ocena Sądu

71 Należy podkreślić, że decyzje z dnia 20 maja 2005 r. wskazywały wyraźnie, że podpisanie umowy ramowej było uzależnione od przedstawienia przez skarżące dowodu, że nie miały do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia przewidzianym w pkt 2.3.3. praktycznego przewodnika. Ponadto z samego brzmienia art. 14 instrukcji dla oferentów wynika, że na oferentach, którzy zostali wybrani, ciążył obowiązek wykazania prawdziwości złożonych przez nich oświadczeń. Udzielenie zamówienia było zatem uzależnione od przedstawienia dowodów prawdziwości informacji dostarczonych przez skarżących przy składaniu ich oferty i weryfikacji przez Komisję przestrzegania art. 13 ogłoszenia o zamówieniu.

72 Jak wskazano powyżej (pkt 51 powyżej), przestrzeganie art. 13 jest warunkiem ważności każdej oferty, a Komisja mogła zastosować ten przepis w zaawansowanym stadium postępowania, a w każdym razie do chwili oceny dowodów, o których mowa w poprzednim punkcie. W konsekwencji argument skarżących, w świetle którego art. 13 ogłoszenia o zamówieniu nie mógł zostać zastosowany po podjęciu decyzji o udzieleniu zamówienia, jest bezzasadny.

73 Zatem zarzut pierwszy musi zostać oddalony.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasady dobrej administracji i braku staranności

Argumenty stron

- 74 TEA-CEGOS i STG przypominają, że Komisja od złożenia wniosków wiedziała o przynależności DIHR do Centrum. Jeśli Komisja miała pytania dotyczące zakresu przynależności DIHR do Centrum, powinna była zwrócić się z nimi do TEA-CEGOS Consortium w toku postępowania przetargowego, a nie po podjęciu decyzji o przyznaniu zamówienia. Nie dokonując tego, Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji. Powinna była również odpowiedzieć na pisma TEA-CEGOS Consortium z dnia 22 i 25 lipca 2005 r., co uczyniła dopiero po wezwaniu przez TEA-CEGOS. Należałoby zatem ich zdaniem napiętnować zbytnią swobodę postępowania Komisji, której przejawem są znajdujące się na jej stronie internetowej rozbieżne informacje w przedmiocie oferentów wybranych dla części nr 7.
- 75 Komisja podkreśla, że jest prawdą, iż DIHR wskazał powiązanie z DIIS, przy czym DIIS nie złożył oświadczenia co do tej okoliczności. Zatem zastosowany w ramach postępowania administracyjnego system informatyczny nie był w stanie zidentyfikować ewentualnego naruszenia art. 13 ogłoszenia o zamówieniu. Wskutek powiadomienia przez osoby trzecie o istnieniu powiązania między DIHR i DIIS Komisja zareagowała, zwracając się z pytaniami w tym zakresie do skarżących. Nie można zatem zarzucić Komisji ewentualnego braku staranności. Ponadto Komisja podnosi, że szybko udzieliła odpowiedzi na pytania skarżących przedstawione w dniu 22 i 25 lipca 2005 r. oraz na pytania z dnia 27 lipca 2005 r., informując je w szczególności, że zamierza uwzględnić ich uwagi oraz że niezwłocznie powiadomi je o dalszych krokach.

Ocena Sądu

- 76 Z orzecznictwa wynika, że pośród gwarancji przewidzianych w odniesieniu do postępowania administracyjnego we wspólnotowym porządku prawnym znajduje się między innymi zasada dobrej administracji, z którą wiąże się obowiązek dokonania przez właściwą instytucję starannej i bezstronnej oceny wszystkich okoliczności istotnych dla danej sprawy (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. str. I-5469, pkt 14; wyroki Sądu: z dnia 24 stycznia 1992 r. w sprawie T-44/90 La Cinq przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, pkt 86 i z dnia 11 września 2002 r. w sprawie T-70/99 Alpharma przeciwko Radzie, Rec. str. II-3495, pkt 182). Ponadto Komisja jest zobowiązana czuwać na każdym etapie postępowania przetargowego nad poszanowaniem zasady równego traktowania i w konsekwencji równości szans wszystkich oferentów (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-496/99 P Komisja przeciwko CAS Succhi di Frutta, Rec. str. I-3801, pkt 108 oraz ww. wyrok w sprawie ADT Projekt przeciwko Komisji, pkt 164).
- 77 W niniejszej sprawie Komisja wskazała skarżącym w dniu 20 maja 2005 r., że ich oferty zostały wybrane dla części nr 7 pod warunkiem, że dostarczą one dokumenty wykazujące, że nie mają do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia przewidzianym w pkt 2.3.3. praktycznego przewodnika.
- 78 Należy stwierdzić, że DIHR wskazał swą przynależność do Centrum we wniosku TEA-CEGOS Consortium, wspominając również, że jednym z jego partnerów jest DIIS. DIIS oświadczył, że nie należy do żadnego zgrupowania ani sieci. Jeśli rzeczywiście uważał, że nie należy do zgrupowania prawnego, powinien był w świetle informacji wymaganych w formularzu oświadczenia przynajmniej powiadomić Komisję, że był powiązany z Centrum, stanowiąc w ten sposób część sieci, ponieważ statut Centrum wyraźnie przewidywał, że DIIS stanowił jedną z jego jednostek

- 79 Choć oświadczenie DIIS jest błędne, należy stwierdzić, że oferta techniczna przedstawiona przez GHK Consortium wskazywała nazwy różnych członków Consortium i że DIIS był w nim wskazany na trzeciej pozycji. Jednakże okoliczność, że Komisja zdała sobie sprawę z przynależności instytutów do Centrum dopiero na zaawansowanym etapie postępowania, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszego sporu, gdyż również na tym etapie zgodnie z art. 13 ogłoszenia o zamówieniu oferta GHK Consortium musiała zostać wykluczona.
- 80 W każdym razie złożoność wynikająca z różnorodności informacji przedstawionych w toku postępowań przetargowych może wyjaśniać, dlaczego Komisja zdała sobie sprawę z przynależności do Centrum dopiero po warunkowym wybraniu dwóch ofert. Dopiero na tym stadium postępowania skarżące były zobowiązane do przedstawienia dokumentów, które wykazywały prawdziwość ich wstępnych oświadczeń. Wynika z tego, że Komisja nie naruszyła zasady dobrej administracji, przedstawiając pytanie w zakresie przynależności do Centrum dopiero po warunkowym przyjęciu oferty GHK Consortium.
- 81 Co się tyczy przeprowadzenia postępowania przetargowego przez Komisję, należy stwierdzić, że w dniu 22 czerwca 2005 r. ta ostatnia zażądała od TEA-CEGOS wyjaśnienia powiązania DIHR z Centrum i zwróciła się do GHK International o przedstawienie jej wyjaśnień co do statusu prawnego DIIS. W następstwie informacji przedstawionych przez TEA-CEGOS i przed podjęciem decyzji z dnia 18 lipca 2005 r. Komisja zażądała od niej dostarczenia dodatkowych informacji. Ponadto z okoliczności sprawy wynika, że między 18 lipca 2005 r. i 12 października 2005 r. Komisja pozostawała w stałym kontakcie ze skarżącymi i wskazała im między innymi, że przystąpiła do ponownej oceny przedstawionych dowodów, i poinformuje je niezwłocznie o swym ostatecznym stanowisku. Ponadto Komisja dołożyła starań, by niezwłocznie odpowiedzieć na wnioski skarżących, między innymi informując adwokatów TEA-CEGOS w dniu 13 września 2005 r. o stanie postępowania, w odpowiedzi na ich wnioski w tym zakresie z dnia 8 września 2005 r.

- 82 Co się tyczy sprzecznych informacji przekazanych za pośrednictwem strony internetowej EuropeAid, należy stwierdzić, że nazwy wybranych i podanych na tej stronie oferentów były nazwami oferentów warunkowo wybranych przez Komisję. Było zatem logiczne, że nazwy skarżących zostały tam umieszczone, gdyż dopiero z chwilą, gdy skarżące miały udowodnić prawdziwość swoich oświadczeń — co w niniejszej sprawie miało miejsce w następstwie decyzji z dnia 20 maja 2005 r. — przynależność DIIS i DIHR do Centrum stała się jasna i jednoznaczna. Po podjęciu decyzji z dnia 18 lipca 2005 r. nazwy skarżących zostały usunięte z tej strony z dniem 25 lipca 2005 r.
- 83 W świetle powyższego skarżące nie wykazały, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i uchybiła obowiązkowi staranności, tak że ich zarzuty są w każdym razie bezzasadne. Zatem zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na cofnięciu ze skutkiem wstecznym zaskarżonych decyzji i naruszeniu zasady uzasadnionych oczekiwań

Argumenty stron

- 84 TEA-CEGOS i STG twierdzą, że zaskarżona przez nie decyzja uchyliła decyzję z dnia 20 maja 2005 r., na mocy której przyznano zamówienie TEA-CEGOS Consortium, co stanowi w istocie cofnięcie ze skutkiem wstecznym aktu administracyjnego. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że cofnięcie ze skutkiem wstecznym korzystnego aktu administracyjnego jest obwarowane surowymi warunkami (wyrok Trybunału z dnia 9 marca 1978 r. w sprawie 54/77 Herpels przeciwko Komisji, Rec. str. 585, pkt 38). Wskazują one również, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o ile instytucji wspólnotowej, która stwierdza, że ustanowiony przez nią akt jest dotknięty bezprawnością, należy przyznać prawo do jego cofnięcia w rozsądnym terminie, to prawo to może zostać ograniczone ze względu na konieczność poszanowania uzasadnionych oczekiwań podmiotów wywodzących korzystne skutki

z tego aktu, które mogły mieć zaufanie do jego legalności (wyrok Trybunału z dnia 17 kwietnia 1997 r. w sprawie C-90/95 P de Compte przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-1999, pkt 35).

85 TEA-CEGOS i STG podnoszą, że w niniejszej sprawie pierwotna decyzja nie była bezprawna i nie musiała zatem zostać cofnięta. Zakładając, że decyzja ta byłaby bezprawna — co w ich ocenie nie miało miejsca — mogła ona zostać cofnięta wyłącznie w razie spełnienia przesłanek wskazanych przez powołane powyżej orzecznictwo. Jednakże żądanie Komisji w przedmiocie udzielenia wyjaśnień dotyczących powiązania DIHR z Centrum zostało sformułowane dopiero w dniu 22 czerwca 2005 r., podczas gdy Komisja od października 2004 r. znajdowała się w posiadaniu oświadczenia DIHR. Korzystna decyzja z 20 maja 2005 r. została cofnięta dopiero po dwóch miesiącach od daty jej wydania. TEA-CEGOS Consortium odpowiedziało również na pytania Komisji przedstawione w jej fakcie z dnia 22 czerwca 2005 r. Jednakże zaskarżona przez nie decyzja opiera się na podstawach, które nie są związane z tymi pytaniami. TEA-CEGOS i STG twierdzą zatem, że mogły zasadnie uznać, że okoliczności przedstawione Komisji nie zostaną podważone i nie posłużą za podstawę decyzji zmieniającej przyznanie zamówienia. Twierdzą one zatem, że mogły pokładać zaufanie w legalności decyzji z dnia 20 maja 2005 r. i żądać utrzymania w mocy tej decyzji. W tych okolicznościach naruszone zostały zarówno ich uzasadnione oczekiwania, jak również przesłanki cofnięcia aktu administracyjnego.

86 Komisja podkreśla, że pisma z dnia 20 maja 2005 r. wskazywały, że wniosek skarżących zostaje przyjęty pod warunkiem, że dostarczą one dokumenty wymagane w świetle art. 14 instrukcji dla oferentów. Twierdzi ona zatem, że pisma te nie stanowiły decyzji, lecz jedynie informację co do obciążonego warunkiem zamiaru Komisji przyjęcia ofert skarżących. Dodaje ona, że ponieważ skarżące nie były w stanie przedstawić dowodów, że dwa instytuty spełniały wymogi art. 13 ogłoszenia o zamówieniu, zamówienie nie mogło w żadnym razie zostać im udzielone.

Ocena Sądu

- 87 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że cofnięcie ze skutkiem wstecznym korzystnego aktu administracyjnego jest co do zasady obwarowane surowymi warunkami (ww. wyrok w sprawie *Herpels przeciwko Komisji*, pkt 38). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o ile instytucji wspólnotowej, która stwierdza, że ustanowiony przez nią akt jest dotknięty bezprawnością, należy przyznać prawo do jego cofnięcia w rozsądnym terminie, to prawo to może zostać ograniczone ze względu na konieczność poszanowania uzasadnionych oczekiwań podmiotów wywodzących korzystne skutki z tego aktu, które to podmioty mogły mieć zaufanie do jego legalności (wyroki Trybunału: z dnia 3 marca 1982 r. w sprawie *14/81 Alpha Steel przeciwko Komisji*, Rec. str. 749, pkt 10–12; z dnia 26 lutego 1987 r. w sprawie *15/85 Consorzio Cooperative d’Abruzzo przeciwko Komisji*, Rec. str. 1005, pkt 12–17; z dnia 20 czerwca 1991 r. w sprawie *C-248/89 Cargill przeciwko Komisji*, Rec. str. I-2987, pkt 20, w sprawie *C-365/89 Cargill*, Rec. str. I-3045, pkt 18 oraz ww. w sprawie *de Compte przeciwko Parlamentowi*, pkt 35).
- 88 Po drugie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo powołania się na ochronę uzasadnionych oczekiwań, która stanowi jedną z zasad podstawowych Wspólnoty, rozciąga się na wszystkie podmioty prywatne, u których administracja wspólnotowa wywołała powstanie uzasadnionych oczekiwań poprzez przedstawienie im dokładnych zapewnień. Zapewnieniami takimi są niezależnie od postaci, w jakiej zostaną przekazane, dokładne, bezwarunkowe i spójne informacje pochodzące z uprawnionych i wiarygodnych źródeł (wyrok Sądu z dnia 21 lipca 1998 r. w sprawach połączonych *T-66/96 i T-221/97 Mellett przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości*, RecFP str. I-A-449 i II-1305, pkt 104 i 107). Natomiast nikt nie może powołać się na naruszenie tej zasady w razie braku przedstawienia mu przez administrację dokładnych zapewnień (wyroki Sądu: z dnia 18 stycznia 2000 r. w sprawie *T-290/97 Mehibas Dordtselaan przeciwko Komisji*, Rec. str. II-15, pkt 59 oraz z dnia 19 marca 2003 r. w sprawie *T-273/01 Innova Privat-Akademie przeciwko Komisji*, Rec. str. II-1093, pkt 26).
- 89 W niniejszej sprawie, odnosząc się na wstępie do argumentu skarżących w zakresie cofnięcia aktu administracyjnego, należy przypomnieć, że decyzje z dnia 20 maja

2005 r. były obwarowane warunkami. Podpisanie umowy ramowej dla części nr 7, o którym mowa w zaskarżonych decyzjach, było uzależnione od spełnienia warunku w postaci przedstawienia przez skarżące dowodu, że nie mają do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia wskazanym w pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika. W tych okolicznościach nieudzielenie skarżącym zamówienia nie jest skutkiem cofnięcia decyzji przyznającej im rzeczony zamówienie, lecz skutkiem tego, że skarżące nie spełniły warunków, którymi obciążona była taka decyzja. Argumenty skarżących w tej kwestii nie są zatem adekwatne.

- 90 Co się tyczy następnie zarzucanego przez TEA-CEGOS i STG naruszenia uzasadnionych oczekiwań, decyzje z dnia 20 maja 2005 r. nie zawierały dokładnych zapewnień co do tego, że umowa ramowa zostanie podpisana niezależnie od okoliczności, i nie mogły zatem doprowadzić do powstania uzasadnionych oczekiwań skarżących w tym zakresie, gdyż wyraźnie wskazywały, że podpisanie umowy ramowej jest uzależnione od przedstawienia przez skarżące dowodu, że nie mają do nich zastosowania okoliczności odpowiadające podstawom wyłączenia wskazanym w pkt 2.3.3 praktycznego przewodnika. Zatem przedstawione przez skarżące argumenty dotyczące naruszenia uzasadnionych oczekiwań są bezzasadne.
- 91 Zarzut czwarty należy zatem oddalić jako bezzasadny. Wobec tego niniejsze skargi należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 92 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę,

należy obciążyć je kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Skarżące zostają obciążone kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 lutego 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

J. Pirrung